

Четвртог априла 2012. године Борис Тадић поднео је оставку на функцију председника Србије и решио да уласком у директну конфронтацију са СНС, најљућим противником демократа, помогне својој странци. Иако очекивана, па издалека и најављивана, ова одлука у први мах унела је извесну дозу пометње међу грађане. Сви знамо да лоше живимо, да су многи разочарани радом владе. Али то да је народно незадовољство толико велико да оставку поднесе председник који је, и с места на коме се до јуче налазио, радио на промоцији Демократске странке, нешто је над чиме се можда треба забринути. При том не мислим на бригу за Тадића или ДС, ти ће се већ некако снаћи. Но ако Тадићеву одлуку протумачимо из угла свестране и озбиљне анализе јавног мњења, очигледно је да је неко смогао храбрости да му саопшти истину о стању у земљи и о томе да се његова странка у народу доживљава као најодговорнија за катастрофалне економске резултате, социјалну беду, неуређену државу, катастрофално стање у судству после спроведене реформе.

Нема, за њих, више оправдања, као што је то била светска економска криза. Оставити без посла, само за ове четири године, више од 200.000 људи, још више њих без оверених здравствених књижица и могућности да се лече – доживљава се као злочин. Иако су све странке владајуће коалиције здружно помогле интеграцијама земље у ЕУ, народ доживљава Демократску странку као најодговорнију и за уступке пред уценама из иностранства и понижавање властите државе. Овај фактор, осећај да смо договорима с Приштином заправо понижени, не може неутралисати ни статус кандидата за улазак у ЕУ. Зато ни Демократској странци, а ни самом Тадићу, не саветујем да тај „успех“ превише помињу. А као што сте приметили, Тадић то и не чини. Томе прибегавају углавном они којима до српских избора није ни стало. Соња Лихт, председник Београдског фонда за политичку изузетност, изјављује да ћемо до краја године добити датум почетка преговора за приступање ЕУ, не схватајући при том да Тадићу чини медвеђу услугу.

Иако и „међународна заједница“ жели да Борис Тадић победи на председничким

изборима, јер је само он довољно кооперативан, баш му и не помаже. Свакодневне изјаве иностраних званичника да Србија не сме да одржи локалне изборе на Косову, што због Резолуције 1244, коју су изненада решили да поштују, што због Тачијевих претњи да ће и силом спречити одржавање локалних избора на територији Косова, само доливају уље на ватру. Па докле сте, председниче, сем до звезде и фусноте, стигли у признавању Косова?

С друге стране, ДС ни од коалиционих партнера нема баш превише вајде. Лига социјалдемократ Војводине, која је на листи Демократске странке за парламентарне изборе, јавно се хвали да су се још 1999. године залагали да Војводина буде република. Чак су најављивали да ће присуствовати Четвртој војвођанској конвенцији и ставити потпис на Декларацију о потреби формирања „Савезне републике Србије”. Искрено, мислим да је народ хвалисаву изјаву Александре Јерков о ставу ЛСВ према давању Војводини статуса републике доживео као да долази из Демократске странке, која је у коалицији са ЛСВ.

Након свега, поставља се питање шта се заправо крије иза оставке председника Србије. Да ли они што су радили истраживања и чије инструкције доскорашњи председник слуша заиста верују да Тадић може привући неопредељене бираче (опредељени су углавном на другој страни, супротно од демократа)? Да ли верују да ће њему и његовој странци народ поверити још један мандат? Можда се превише уздају у неспособност опозиције да дисквалификује Тадића и његову релативну популарност (према већини истраживања, народ ипак највише верује Борису Тадићу!)?

Сада је на потезу опозиција. Својом недавном изјавом Веља Илић је зарадио први плус. Обећањем да ће СНС после избора ући у коалицију са ДСС наговестио је могућност да ће њему и Томиславу Николићу, уколико освоје власт, Србија ипак бити на првом месту. Као што су у свим нормалним државама интереси државе изнад интереса појединца, интереси Србије ће можда бити изнад интереса „међународне заједнице”. А то би био велики помак од политике која се водила претходне четири године.

Права утакмица тек почиње. Не треба заборавити да „не пада снег да покрије брег, већ да свака звер покаже траг”. Кога ће народ 6. маја препознати као звер, остаје да се види.